

MIJMERING

Missie

Geloof het of niet, maar ik wilde vroeger naar de Missie. Ik ben nog uit de tijd dat we op de kleuterschool zilverpapier spaarden voor de arme kindjes en dat de Missie synoniem was aan paters en zusters, die in heidense streken waar de zon altijd scheen het heil brachten aan 'Moriaantjes zo zwart als roet'. Opgevoed door nonnen - door zuster Teresia, zuster Louise, zuster Martha en zuster Emma - kwam de Missie vooral voorbij in brave verhaaltjes en vrome boekjes. Ik smulde daarvan. Het mooiste verhaal ging over een klein jongetje dat van de pater te horen had gekregen dat hij zijn eerste communie pas mocht doen als zijn tanden gingen wisselen. Het jongetje kon in zijn verlangen naar Jezus niet zo lang wachten en sloeg al zijn tandjes zelf uit z'n mond. Naast bewondering voor het jongetje had ik ook m'n twijfels; met zo'n bloedbad konden toch zelfs de paters niet blij zijn geweest.

In de vierde klas lagere school besloot ik om te gaan missioneren in Guatemala. Van dat land wist ik zo goed als niets, maar de oudste zoon van een bekende familie ging daar als pas gewijd priester naar toe en hij werd mijn grote voorbeeld. Ik schreef trouw naar Toon, zoals hij heette. Erg aardig was dat Toon ook terugschreef; lieve, attente brieven, in mijn beleving geschreven vanuit de veronderstelling dat ik daar ook ooit mijn handen uit de mouwen kwam steken.

Belofte maakt schuld, dus toen ik twee klassen later tot de ontdekking kwam dat de muziek harder riep dan de Missie, wist ik niet hoe ik dat Toon moest vertellen. Hoe ik dat heb opgelost weet ik nu niet meer, maar Toons leven daar is gewoon doorgedaan. Niet gewoon trouwens. 'Ik sta naast de armen totdat ik er bij neerval', is nog steeds zijn motto. Over missie gesproken.

Marjolijn Sengers, 25 oktober 2015